

нито пакъ срѣдства за да направимъ щото движението въ талигитѣ по пѣтя да бѣде по-малко мъчително. «Не ще можемъ по никакъвъ начинъ да ги отведемъ сичкитѣ, ако Турцитѣ дойдѣтъ въ Габрово,» мисляхъ си азъ. «А пакъ ако не отнесемъ тѣхъ сичкитѣ, — какъ щемъ ние сами да отидемъ като ги оставяме на извѣстна смъртъ отъ безмилостната неприятелска рѣзка?» Но отъ тѣжки мисли отпустнатитѣ ми рѣцѣ, скоро се вдигаха като машина, която механикътъ управлява, и вършаха своята работа.

— Докторе, докторе! азъ васъ търся, — вика единъ отъ студентитѣ: — моля ви елате тука, защото на единъ боленъ тече много кръвъ.

Таквиъ повиквания, постоянната работа и необходимостта да обръщаме всичкото си внимание върху това дѣло, тия нѣща раснѣждаха нашитѣ мрачни мисли, до като се случи пакъ нѣкой да дойде отъ Шипка съ нови извѣстия. Новини приемахме твърдѣ често, но повечето неутѣшителни и зловѣщи.

— Нашитѣ вѣче съвсѣмъ отслабнаха, — разсказваха раненитѣ, които едва що бѣха дошли отъ позициитѣ, — а пакъ Турцитѣ нападѣтъ все по-силно и по-силно; съ една дума като звѣрове станжли; нашитѣ вѣче мислятъ да отетѣпватъ. Помощъ нѣма скоро да имъ стигне; ние срѣгнахме стрѣлцитѣ почти на половина пѣтъ. Трѣбва да мислимъ че нашитѣ не ще могатъ да се одържатъ. Но, както се види, тѣ неще могатъ нито да отетѣпятъ назадъ, защото когато ние трѣгнахме отъ тамъ, тѣ бѣха вѣче почти съвсѣмъ заобиколени; Турцитѣ почти че бѣха превзели пѣтътъ.

— Съвсѣмъ пропаднаха! — извика единъ ка-